

TJEN FOLKET

Diskusjonsblad for AKP (m-l)

DES. – 73

INNHOLD

Leder:

Forhindre nedtrapping av den revolusjonære propagandaen – bygg ut en sunn partiøkonomi	s. 3
---	------

Fra SKs 3. plenum

Uttalelse vedtatt av SKs 3. plenum. Internt til medlemmene av AKP(m-l) og RU. AKP(m-l) går inn for dannelsen av eget studentforbund	s. 5
Kontrollkomite for AKP(m-l) opprettet av SKs 3. plenum	s. 9
Sentralkomiteens 3. plenum advarer mot viktige feilaktige tendenser i partiet ..	s. 11
Til medlemmene av AKP(m-l). Uttalelse fra SKs 3. plenum om valget og taktikken overfor SV	s. 14

Vend oppmerksomheten mot arbeidsplassene og fagbevegelsen

Gode erfaringer fra rekrutteringsarbeidet	s. 20
Skal vi ha funksjonærer eller sosialisme i LO?	s. 22
Organiseringstvang	s. 23
Pendlerspørsmålet – også faglig politikk	s. 24

Debatt

Husmora	s. 27
Ta et grep om studiene!	s. 30
Folkerørsla mot sentralisering må vekse snøgt!	s. 31

Vi gjør oppmerksom på at dette nr. av TF er
lengre enn vanlig p.g.a. uttalelsene og
vedtakene fra 3.plenum. Tross utvidelsen
har plassen blitt knapp. Vi har presset artiklene
sammen, likevel har vi vært nødt til å la endel
innleggsvente til seinere nr.

TF-red.

Leder:

FORHINDRE NEDTRAPPING AV DEN REVOLUSJONÆRE PROPAGANDAEN – BYGG UT EN SUNN PARTIØKONOMI!

I utviklinga fra MLG til AKP har vi kastet oss inn i massekampen på stadig flere felter. Vi har tatt på oss flere og større oppgaver, vi har styrket propagandaen og bygget ut vår organisasjon. Men vi har ikke i samme takt diskutert og utviklet vårt økonomiske arbeid. Derfor har vi i dag et misforhold mellom vårt politiske og vårt økonomiske nivå. F.eks. var kontingenten helt til det siste den samme som før partidanninga.

Partiets medlemstall har økt kraftig og vi har selvfølgelig fått inn mer kontingent. Men denne øking oppveier på langt nær de nye økonomiske behovene.

PRINSIPPET OM ØKONOMISK SJØLBERGING

Landsmøtevedtaket fra partistiftelsen fastslo at prinsippet om økonomisk sjølberging skal ligge til grunn for vårt økonomiske arbeid. Noen ord om hva det innebærer:

For det første betyr det at partiets driftsutgifter, dvs. kostnader for møter og konferanser, partikontor, reiser, ansatte folk, skal være selvfinansiert. For det andre at partiets propaganda skal komme ut, uansett hva staten gjør for å forhindre det. Og for det tredje at vi skal kunne legge opp fonds. De skal kunne brukes i situasjoner hvor klassekampen krever at vi handler raskt. Mangel på penger skal altså ikke hindre oss i å ta nødvendige initiativ.

DET NYE KONTINGENTSYSTEMET – SJØLBERGING PÅ SIKT

Det nye kontingentsystemet skal gjøre oss sjølberget på sikt. Det skal finansiere partiets drift og gjøre det mulig å legge opp fonds. Det skal også gjøre det mulig for oss å greie økonomien uten å basere oss på innsamlinger i framtida. Det er viktig å skjønne det strategiske perspektivet med den nye kontingenten: en sunn økonomi som ikke lar seg knuse av statens angrep.

ØKONOMIEN I DAG – TRYKKESTANS FOR OKTOBER?

Den økonomiske situasjonen for partiet i dag er prekær. Vi står overfor muligheten for å bli nødt til å trappe ned vår propaganda. Oktober kan bli nødt til å innføre trykkestans. Det betyr at f.eks. boka om Midt-Osten ikke kan komme ut, at Mao Tsetungs skrifter ikke kan trykkes på ny, at viktig studiemateriale ikke blir å finne i

salg. Det kan bli umulig for oss å markere oss bredt i forbindelse med tariffoppgjøret. KK kan risikere å gå tilbake til 12 sider.

75 000-INNSAMLINGA = LØSNING PÅ KORT SIKT

Å gjøre oss sjølberget på sikt løser selvfølgelig på ingen måte de akutte problemene. Derfor startet SK 75 000 innsamlinga til partiets propaganda og Oktober og derfor ble KK-kampanjen startet. En vellykket innsamling hjelper oss over en kneik sånn at våre økonomiske muligheter ikke blir forverret. Hvis ikke må vi la økonomiske hindringer bestemme vår politikk og trappe ned på den revolusjonære propagandaen.

MOBILISER VENNER OG SYMPATISORER

I den grad folk er mobilisert på innsamlinga og KK-kampanjen er det nesten bare medlemmer det gjelder. Mange folk er interessert i at det kommer progressive bøker og mange folk som ikke støtter partiet mener at Klassekampen er en utmerket avis. Hvorfor ikke trekke alle dem med i arbeidet?

HVA MED DEN LOKALE ØKONOMIEN?

Mange mener at denne innsamling kommer i veien for arbeidet med å bygge opp en lokal økonomi. Men også små beløp teller i innsamlinga. Hvis alle sender en

liten sum blir det til sammen en stor sum. Ideen om at bare store penger kan sendes inn er feilaktig. (Selv om vi gjerne vil ha store penger også.)

FRAM FOR EN SUNN PARTI-
ØKONOMI
STØTT INNSAMLINGA OG
KK-KAMPANJEN
FORHINDRE NEDTRAPPING AV
DEN REVOLUSJONÆRE PRO-
PAGANDAEN

FRA SK'S 3. PLENUM

UTTALELSE VEDTATT PÅ SKs 3. PLENUM.

INTERNT TIL MEDLEMMENE I AKP(m-l) og RØD UNGDOM

**AKP(m-l) går inn for
dannelsen av eget
studentforbund**

Kamerater!

1. sentralkomites 3. plenum seinhøstes 1973 har som partiets høyeste organ vedtatt at AKP(m-l) går inn for at et marxist-leninistisk studentforbund dannes så snart som mulig i løpet av våren 1973.

SENTRALKOMITEENS VEDTAK BYGGER PÅ GRUNDIGE UNDER- SØKELSER OG DISKUSJONER

Forslaget om at det skulle opprettes et eget studentforbund blei først lagt fram til diskusjon i MLG og SUF(m-l) høsten 1972. Siden den gangen er det gjort forsøk med forskjellige former for ledelse av det marxist-leninistiske studentarbeidet. Landsmøtet i Rød Ungdom mars 1973 ga sentralstyret i mandat å sette ned et studentutvalg.

Det har stått artikler om spørsmålet i ekstern og intern presse, og det er offentliggjort mange innlegg for og mot. Det er diskutert bl.a. på sommerleirer og i alle studentlaga. AU i AKP(m-l) har gjort sitt syn kjent for partiet høsten 1973 gjennom TJEN FOLKET og bedt om kommentarer.

De praktiske erfaringene og reaksjonene fra partiet og RU-studentlaga er oppsummert og diskutert i ledende organer mange ganger i løpet av dette året.

Sentralkomiteen har ventet lenge med å fatte vedtak for å sikre seg at avgjørelsen blei tatt på grunnlag av omfattende kunnskaper om fordeler og ulemper ved et ml-studentforbund. En avgjørelse fattet på grunnlag bare av våre meninger og antakelser den gangen spørsmålet først blei reist, ville lett kunne blitt overflatisk og subjektivistisk. SK har lagt vekt på å unngå en slik forhastet avgjørelse. Når SK nå går til vedtak, er det fordi vi kan bygge på et grundig og godt materiale som viser

at opprettelsen av et ml-studentforbund vil være den beste løsningen for ml-bevegelsen og partiet.

ARGUMENTENE MOT STUDENT- FORBUND ER IKKE GODE NOK

De viktigste motargumentene som er kommet fram i debatten går ut på at et eget studentforbund vil føre til at studentene blir isolert fra resten av folket. Denne kontakten med resten av folket skal ml-studentene angivelig få gjennom at de er med i RU, og der får kontakter med ungdomsskoleelever, gymnasiaster, unge arbeidere osv.

Noen mener at atskillelsen fra RU vil føre til at det som er blitt »studentisolasjonisme» og snevert sekterske ideer lettere vil finne grobunn i ml-studentforbundet. De mener at i RU kan det føres kontroll med ml-studentene som kan hindre en slik utvikling.

Vi mener at disse synspunktene er helt feilaktige. Den største gruppa studenter i RU i dag – universitetsstudentene – får ingen spesiell kontakt med andre arbeidsfolk på det personlige planet gjennom RU-medlemskap. Om »studentisolasjonisme» dukker opp, vil det lett kunne utvikle seg og blomstre innen dagens RU, ettersom de fleste RU-studenter ikke har kontakter med RU-medlemmer utover universitetene. RU-ledelsen, liksom den tidligere ledelsen i SUF(m-l), har gjennom en årrekke i praksis ikke vist seg i stand til å kunne kontrollere utviklinga blant ml-studentene. Nettopp mens studentene

var med i RU har venstresektoreriske grupper som KAG (Bergen) og KUL (Oslo) utviklet seg, uten at verken RU-ledelsen eller RU-medlemmer utenfor universitetene har kunnet gjøre noe som helst for å hindre det.

Den beste kontrollen av at studentene ikke skiller seg fra resten av folket ligger i at det sikres at ml-studentene fører en riktig politikk, både på universitetene og i støtten til den kampen arbeiderne, fiskerne og bøndene fører. Den som best kan kontrollere og lede ml-studentenes arbeid er partiet, akkurat som det er partiet som best kan kontrollere, hjelpe og lede RU. Den beste kontrollen av ml-studentene ligger derfor i at de skiller ut i et eget kommunistisk studentforbund, som akkurat som RU frivillig stiller seg under partiets ledelse.

Noen har påstått at studentarbeidet kan ledes like bra gjennom at det velges et eget studentutvalg, opprettes et eget medlemsblad for studenter osv., innfor RUs ramme. Noen er også redde for at det vil svekke RU mye om studentene skilles ut.

SK har meget store prinsipielle betenkeligheter med flere parallelle, valgte ledelser innfor samme organisasjon. Vi mener dette vil stride mot den demokratiske sentralismen i organisasjonen. Praktiske erfaringer viser også at et eget studentforbund innfor RU er en upraktisk, dårlig og i bunn og grunn kunstig løsning, og at det bare er en ulempe både for RUs sentralstyre og studentutvalget å jobbe »under samme tak». Virkeligheten sjøl avviser derfor denne ideen som fullstendig ubrukelig.

SK innser at dersom utskillinga av et studentforbund gjøres på feilaktig måte vil det kunne svekke RU. Derfor mener vi at RUs interesser må sikres når et

studentforbund opprettes. En del studenter må ikke gå over i studentforbundet, men fortsette som kadrer i RU. Samtidig vil opprettelsen av et eget studentforbund også lette RUs arbeid, fordi det vil gjøre det mulig for RU å konsentrere seg helt om yngre ungdommer som yrkesskoleelever, ungdomsskoleelever, gymnasiaster, unge arbeidere og andre.

En helhetsvurdering av de motargumentene som er kommet fram i diskusjonen, viser derfor at de ikke kan brukes mot opprettelsen av et studentforbund. Faktisk viser de fleste av dem seg pga. praktiske erfaringer å tale for studentforbund.

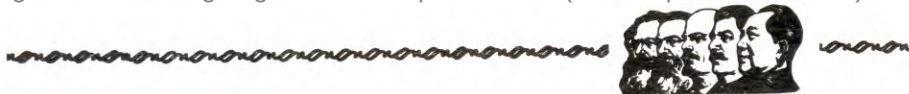
SITUASJONEN KREVER ET KOMMUNISTISK STUDENTFORBUND RASKT

I den nære framtida stiller klassekampen store krav til partiet vårt. Studentkampen i seg sjøl er en viktig del av klassekampen som også krever sin ledelse. Men det er ikke bare som fortroppen i studentkampen at studentene er svært viktige. Studentene er også en viktig reserve for partiet.

— På kort sikt kan de marxist-leninistiske studentene bli en kraft som raskt kan kastes ut i klassekampen, i demonstrasjoner og aksjoner, i støtte til kamper utafor læresteder osv.

— På lang sikt trenger partiet ikke bare mange arbeidere, men også mange intellektuelle som kan hjelpe til med vitenskapelige undersøkelser, og mange gode kadrer som kan bygge opp partiet og Rod Ungdom ut over landet, bygge opp fronter osv.

Vi trenger derfor at det skapes riktige former som sørger for at de marxist-leninistiske studentene trekkes til partiet i store antall, og gjør dem i stand til å føre

en framgangsrik kamp på universitetene.

I dag har disse formene hatt avgjørende mangler. Det viser seg bl.a. i dette:

- På universitetene mangler ml-studentene ei skikkelig felles analyse og politisk linje for interessekampen der. Det lider sjølsagt hele studentkampen under.
- Heller ikke finnes det noen fast og solid ledelse for den landsomfattende kampen innafor viktige studentorganisasjoner som NSU. Dette fører til vansker også utafor universitetene, ettersom bl.a. NSU svært ofte spiller en viktig rolle i tverrpolitiske aksjoner og kampanjer.
- Heller ikke er kritikken av borgerlige tendenser i fagene og utviklinga av vitenskapelig arbeid på marxismen-leninismens grunn sikra.
- Heller ikke fører ml-studentene noen kontinuerlig, systematisk og samordnet kamp mot de spesielle feilaktige ideene som sprer seg særlig i studentmiljø.
- Samtidig utnytter opportunist-grupper våre svakheter til å fiske i rørt vann og forsøke å så splittelse. »Venstre»-sektene KAG og KUL satser bare på studentarbeid. I SV er ideen om et eget SV-studentforbund nå lansert.

Erfaringene med de forskjellige formene som er forsøkt til nå viser at vi bare kan vente at disse svakhetene vil bli løst, dersom vi skaper et eget marxist-leninistisk studentforbund, med sin egen sentralistiske ledelse og sitt eget demokratiske liv, som kan konsentrere kreftene sine om å bygge ml-bevegelsen blant studentene.

Vi mener at det er unødvendig å fortsette i lang tid med eksperimenter og diskusjoner for å finne andre løsninger. Denne saka er undersøkt grundig nok i

året som gikk. Derimot kan det gjøre meget stor skade, koste ml-bevegelsen mye støtte og gi kraftig hjelp til opportunistene som forsøker å kjøre seg opp blant studentene dersom vi fortsatt i lang tid utsetter dannelsen av et studentforbund.

Vi veit at RU har hatt det på arbeidsplanen sin å få dette spørsmålet gjennomdiskutert i løpet av høsten. Og det er sjølsagt nødvendig at en så viktig sak drøftes av RUs medlemmer for beslutning tas. Noen steder har kanskje diskusjonen blitt ført dårlig ut. Det kan hende at en del kamerater ikke synes de har fått skikkelig materiale slik at de kan ta stilling. Det er klart at det må sikres at også disse kameratene får deltatt i diskusjonen, slik at RU-medlemmene virkelig får reell og ikke bare formell mulighet til å uttale seg.

Men samtidig ber vi alle kamerater tenke over de kravene som klassekampen stiller til den samlede ml-bevegelsen. Disse krava tilsier at dersom et ml-studentforbund skal stiftes, så bør det gjøres raskt. Derfor bør alle kamerater hjelpe til å sørge for at diskusjonen blir gjennomført over ikke alt for lang tid. Det er nødvendig å diskutere. Men å kreve at diskusjonen skal fortsette over ubegrensa lang tid, eller at sjøl den minste lille uenighet eller tvil skal være vekk før avgjørelsen tas, det er ultrademokrati. Gjennomfører vi en slik stil så vil vi ikke få gjort noe, og vi vil svike våre forpliktelser overfor arbeiderklassen og folket. Vi er ikke ml'ere først og fremst for å diskutere, men for å kjempe for arbeiderklassen og folket. Vi diskuterer for bedre å kunne føre klassekamp. Derfor bør det sikres at det blir ført diskusjoner om studentforbund, men vi

må gå inn for at den gjennomføres raskt, og unngå ultrademokrati.

Vi er klar over at det står igjen uløste problemer, og at mer arbeid må gjøres før et ml-studentforbund kan opprettes. AKP(m-l) tilbyr seg å hjelpe til med å gjøre dette arbeidet.

Rød Ungdoms landsmøte i mars vedtok at RUs sentralstyre har mandat til å vedta at et ml-studentforbund skal opprettes. Vi oppfordrer RUs sentralstyre til å gjøre dette vedtaket.

SKs VEDTAK ER FORPLIKTENDE FOR HELE AKP(m-l)

AKP(m-l)s SK-vedtak er forpliktende for styrer, grunnorganisasjoner og medlemmer i partiet.

Dette betyr to ting:

At det kommunistiske partiet og dets medlemmer er forpliktet til å kjempe for

at et kommunistisk studentforbund opprettes og hjelpe til med arbeidet som må gjøres for at det skal skje.

At de medlemmer som fortsatt er uenige i SKs vedtak eller har tvil, er forpliktet til straks å gjøre oppmerksom på det innad i partiet, slik at det blir mulig å føre en kameratslig og demokratisk diskusjon med dem for å vurdere innvendingene deres og skape enhet på grunnlag av felles synspunkter.

Kamerater i AKP(m-l) og Rød Ungdom!

Vi er medlemmer av den samme kommunistiske bevegelsen. La oss kjempe for å styrke ml-bevegelsen i Norge! STYRK AKP(m-l)! STYRK RØD UNGDOM! LA OSS BYGGE DET NYE, MARXIST-LENINISTISKE STUDENT-FORBUNDET!

Kontrollkomite for AKP(m-l) opprettet av SKs 3. plenum

SKs 3. plenum droftet ideen om at det opprettes et eget kontrollerende organ i partiet utenfor sentralkomiteen på linje med de landsmøtevalgte kontroll-

komisjonene som finnes i en del kommunistpartier – f.eks. Arbeidets Parti i Albania. SK slo fast at dette er et spørsmål som bare kan avgjøres av et

landsmote. Derfor vedtok SK at denne saka skal tas opp i partidiskusjonen foran AKP(m-l)s andre landsmøte.

Men samtidig har SK summert opp at det er nødvendig å få et bedre grep på den sosialistiske legaliteten i organisasjonen: sikre at den demokratiske sentralismen følges, at medlemmer og organer kjenner og handler i samsvar med kunnskap om sine rettigheter og plikter, og at vårt partis lover – vedtektene – virkelig respekteres og brukes.

Derfor vedtok SK å opprette en egen kontrollkomite innafor Sentralkomiteen. SK vedtok et mandat for kontrollkomiteen og valgte medlemmer til å sitte i den.

SKs kontrollkomite er et underutvalg innafor sentralkomiteen på linje med andre underutvalg som den velger. I samsvar med den demokratiske sentralismen er den underordnet SK som helhet og de ledende organene som SK har valgt.

Kontrollkomiteen skal overvåke den sosialistiske legaliteten i hele partiet. Blant de oppgavene SK har bestemt for kontrollkomiteen er:

- Å sørge for at vedtektene blir fulgt og alt går lovlig for seg ved valg i partiet: f.eks. at innkalling blir gitt på skikkelig måte, at medlemmene får høve til å gå gjennom og kritisere ei beretning på årsmøtene slik vedtektene påbyr osv.
- Å føre oversikt over alle eksklusjoner og være ankeinstans ved eksklusjoner

eller andre disiplinære tiltak, som vedtektene bestemmer kan ankes til SK.

- Å ta imot og behandle klager, enten det er på enkelte ledende kamerater eller organer, på brudd på vedtektene eller andre bindende partivedtak, på behandlinga av ei sak eller en kamerat i grunnorganisasjoner osv.

Ved å opprette kontrollkomiteen har SK gjort et viktig framstøt for å bekjempe all slags slov likegyldighet overfor spørsmålet om den sosialistiske legaliteten. Dette vedtaket skaper forutsetninga for å styrke bruken av vedtektene og dermed også respekten for alle kameraters rettigheter i partiet.

Men for at dette framstøtet skal lykkes, krever det at alle kamerater i styrer og lag hjelper til og bruker kontrollkomiteen. Dersom klager ikke blir fremmet og saker ikke blir tatt opp, så vil også virkninga av dette tiltaket bli desto mindre.

Vi vil minne om at ifølge vedtektene har alle medlemmer plikt til å fremme kritikk av saker de er uenig i. Dersom kritikk til SK leveres til den lokale partiledelsen, så har den plikt til å levere den videre.

Kamerater! La oss styrke demokratiet og sentralismen i partiet og innskjerpe respekt for vedtektene. Bruk kontrollkomiteen – hjelp kontrollkomiteen!

SKs AU

Sentralkomiteens 3. plenum advarer mot viktige feilaktige tendender i partiet

På AKP(m-l)s stiftelseslandsmøte blei det slått fast at »venstre»-faren var den viktigste feilaktige strømmingen i partiet, og at det var »venstre»-opportunisme vi måtte være mest årvåkne mot.

AKP(m-l)s 1. SKs 3. plenums møte har diskutert om det fortsatt er slik. SK kom til at det manglet et materiale som var grundig nok til at det klart kunne fastslås hva som var hovedfaren i partiet. Samtidig er det klart at det finnes forskjellige feilaktige tendenser som SK vil advare mot. *SK oppfordrer partiet til å være årvåkent både mot ultra-»venstre»-tendenser, mot høyretendenser og mot liberalisme og slapphet i organisasjonsarbeidet.*

HOYREFAREN

Høyrefaren viser seg bl.a. ved at en del kamerater misforstår vår linje med å foreslå enhet overfor partiene i SV slik at vi er villige til å gi opp all kamp mot disse partiene og gå inn for en prinsipplos enhet med revisjonismen. Enkelte kamerater blir forvirret eller protesterer tilmed når vi kritiserer og angriper SF-ledelsen, NKP-revisjonistene osv. for å stå for en feilaktig politikk. De kaller det »sektarisme» og hevder at det strider mot »enhetlinja».

Men i virkeligheten har vi aldri hatt noen linje som gikk ut på »bare enhet» med partiene i SV. Vår linje går ut på å tilby dem enhet på klassekampens grunn, for arbeiderklassens og folkets interesser, og for kamp mot høyresosialdemokratiet og reaksjonen, monopolene og imperialismen. Samtidig veit vi at disse partiene har feilaktige og opportunistiske programmer og ledelser. Sammen med kampen for enhet i klassekampen må vi derfor fore kamp mot disse partienes feilaktige politikk. Vår linje må bygge på

både enhet og kamp: enhet med det som er riktig, kamp mot det som er feilaktig.

Gjennom valgkampen hadde vi en linje som gikk ut på å ikke konsentrere oppmerksomheten om SVs feil. Det er fordi vi underordnet motsigelsen med SV motsigelsen med Brattelis sosial-demokrati, og det var også fordi vi ikke ønsket å angripe SV mens SV ennå ikke hadde gjort særlig mange grovt kompromitterende saker. Derfor nøyde vi oss med å rette kritikk mot den mest alvorlige feil SV hadde gjort til da: å love støtte til Bratteli.

CAMARA-AKSJONEN

Camara-aksjonen viste også at enkelte kamerater oppfatter partiets linje for enhet mot klassefienden slik at vi aldri skal ta et standpunkt som partiet vil bli kritisert for, og som i første omgang kanskje ikke vil bli forstått av en del progressive. Noen kamerater trodde på et helt gjennom løgnaktig oppsett i Dagbladet om partiets linje, og brydde seg ikke engang om å undersøke med ledende organer hva partiets linje egentlig var. I dag er det klart synlig for alle at samtidig som Camara-aksjonen har fått oppslutning fra hederlige progressive på grunnplanet, bruker ledelsen den til å sabotere protester mot at Kissinger fikk fredsprisen. Dette har ledelsen fått ros for bl.a. hos Unge Høyre, Tønsberg blad og Morgenbladet. Dette viser at det var nettopp partiledelsen som gjorde et riktig valg og unnlot både høyre- og venstrefeil da den støttet den progressive grunnplansbevegelsen omkring Camara-aksjonen, samtidig som AKP(m-l) ikke ville stå ansvarlig for aksjonsledelsens reaksjonære politikk.

I sammenlikning står SVs høyre-opportunistiske linje i skarp kontrast.

SV-ledelsen har sluttet reservasjonsløst opp om aksjonen. De har ikke evna å slåss mot at aksjonsledelsen fjerna all kritikk av Kissinger og USA. De har til og med motsatt seg å delta i samarbeid om en demonstrasjon 10. desember mot Nobelkomiteens tildeling av »fredsprisen» til Kissinger representert ved USA-imperialismens ambassadør i Norge. Dersom de ikke greier å slutte seg til i 12. time, vil de stå for et svik mot Vietnams folk!

VENSTREFAREN

Venstrefaren viser seg bl.a. ved at en del kamerater nå bruker forskjellige påskudd for å begrunne at kampen mot »venstre»-opportunismen må ta slutt, ja tilmed at den er gått for langt og at gamle former som er bekjempet i kampen mot »venstre» må gjeninnføres i partiet.

Men i virkeligheten finnes det fortsatt viktige ultra-»venstre»-strømninger i ml-bevegelsen. I tida etter partiets landsmøte har det oppstått to grupper med ultra-»venstre»-preg på universitetene (KAG/Bergen og KUL/Oslo) på grunnlag av folk som har vært medlemmer eller sympatisører til RU og partiet. Disse gruppene forsøker å vinne tilhengere i partiet og RU og det er absolutt nødvendig å fore skarp kamp mot dem.

Kritikk av valgarbeidet har også hatt »venstre»-karakter. Noen kamerater mener vi skulle fore en »revolusjonær»-valgkamp og ignorerer både at hovedoppgaven ved dette valget var å kjempe mot DNA og at vi faktisk førte fram propaganda for revolusjon i radio og fjernsyn. Noen kamerater mener vi skulle »slått hardere til mot SV» og ser bort fra at SV enda hadde gjort forholdsvis lite som avslørte SVs egen opportunistiske karakter. Enkelte kamerater er tilhengere av »bare

kamp, ingen enhet» og hevder at hele forsøket på å oppnå enhet på klassekampens grunn er feilaktig. I praksis ignorerer ei slik linje de tusener gode arbeidere og sosialister som støtter opp om SV, og vil hindre arbeidet med å vinne dem for ei klassekamplinje.

Også i partiarbeidet finnes det fortsatt venstrefeil. Det finnes kamerater som har et feilaktig syn på fagforeningene og som går inn for en venstresektærisk fagforeningspolitikk. Landsmøtet understrekte at AKP(m-l) måtte bli «et parti for vanlige folk». Noen kamerater vil at vi skal tilbake til den gamle krigskommunistiske stilen med svært stram disiplin og veldig mange møter. Men dette er feil. Linja med «et parti for vanlige folk» er ennå ikke gjennomført fullt ut. Det er fortsatt mange partilag der det i praksis ikke er tillatt å være enlig mor, skiftarbeider eller pensjonist og ikke helt frisk.

HØYREFEIL KAN IKKE BEGRUNNES MED VENSTREFEIL, OG VENSTREFEIL KAN IKKE BEGRUNNES MED HØYREFEIL

Kamerater som gjør høyrefeil hevder ofte at de står for ei riktig linje i motsetning til riktige eller innbilte «venstre»-feil, og på samme måten skylder kamerater mer «venstre»-feil ofte på høyrefaren. SK vil advare mot denne tendensen til at en feil får dekke en annen. Oppdager vi en feil, må vi ikke slakke på årvåkenheten overfor dens motsetning og tillate at den blir brukt som påskudd til å unnskyldte den motsatte typen feil.

PASS OPP FOR LIBERALISME I ORGANISASJONSARBEIDET

Klassekampen vil kreve hardt arbeid,

orden og disiplin av oss kommunister. Enkelte plasser rapporteres det om rot og slapphet i det praktiske organisasjonsarbeidet. Får en slik tendens bre seg, så vil det bety at vi ikke kan gjøre vår plikt i kampen for arbeiderklassen og folket. Vi er for at man tar hensyn til kaderen og mot kadaverdisiplin. Men det betyr ikke at vi kommunister ikke må føle det som vår plikt frivillig å jobbe så hardt vi kan. Vi må ikke tillate at vår linje med frivillig og bevisst disiplin blir erstattet med ei linje som går ut på frihet til å være slapp, lat og likegyldig i partiet.

HOVEDTENDENSEN I PARTIET ER BRA

Hovedmassen av partimedlemmer støtter ei riktig linje. Det mindretallet som begår høyre- og «venstre»-feil består også for det meste av bra kamerater som vil lære av feila og av kameratslig kritikk. Partiet vokser svært raskt. Mange nye, friske kamerater mangler skikkelige kunnskaper om marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning og praktisk erfaring. Det er naturlig at de lærer både gjennom å gjøre riktige ting og enkelte feil. Partiet vil hjelpe på dette bl.a. ved å bedre studietilbudet til medlemmene. Vi har tillit til partimedlemmene og til partiets utvikling.

Samtidig krever den spesielle situasjonen med rask vekst i partiet og store omskiftninger i klassekampen spesiell årvåkenhet. Vi ber alle partimedlemmer være oppmerksomme på dette, og føle det som sin personlige plikt å hjelpe til at AKP(m-l) kommer styrket gjennom månedene som kommer, uten å gjøre vesentlige feil verken til høyre eller «venstre».

TIL MEDLEMMER AV AKP(M-L):

Uttalelse fra SKs 3. plenum om valget og taktikken overfor SV

1. OM AKP(m-l)s INNSATS I STORTINGSVALGET

Sentralkomiteen har på plenumsmøtet diskutert og oppsummert partiets innsats og linje i valgarbeidet og valgkampen. Sentralkomiteen vil i denne forbindelse uttale:

1) Stortingsvalget 1973 viste en klar, progressiv tendens ved at store deler av arbeiderklassen og det arbeidende folket forlot høyresosialdemokratiet og gikk mot venstre.

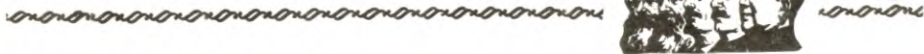
Det var først og fremst Sosialistisk Valgforbund som samlet opp denne strømningen. Men dette betyr på ingen måte at venstretendensen i arbeiderklassen er konsolidert på en venstresosialdemokratisk plattform. Denne venstretendensen i arbeiderklassen har også vist seg på flere områder av klassekampen etter valget. Massene er meget utilfredse med den økonomiske situasjonen, særlig er mange mot momsen. Det har brutt ut streiker flere steder, og flere vil sannsynligvis komme.

Både venstretendensen i valget, og utviklinga i klassekampen etter valget betyr at mulighetene for betydelig framgang for kommunistene er til stede. En riktig taktikk og et iherdig massearbeid fra partiets side, vil gi store muligheter for å vinne nye grupper for ei revolusjonær linje.

2) Rød Valgallianse fikk i overkant av 9000 stemmer. Sentralkomiteen mener dette er et lavt tall, og lavere enn hva som var ventet på forhånd.

Gjennom ulike tiltak i valgkampen, ville nok resultatet kunne blitt en del bedre. Men den oppfatning at en annen linje for valget, og et annet hovedopplegg for valgkampen ville gitt et kvalitativt annet resultat, er etter sentralkomiteens mening grunnet på en overvurdering av de mulighetene som objektivt var til stede.

For de massene som brøt med høyresosialdemokratiet, var det SV og ikke Rød Valgallianse som framsto som det alternativet de sluttet opp om. For det første spilte de parlamentariske illusjonene en betydelig rolle blant folk. Bl.a. av

denne grunn stemte en det alternativet som hadde mandatsjansene, nemlig SV. For det andre er det åpenbart at det ikke fantes store grupper som var modne for å gå rett over på et revolusjonært alternativ. Den svært korte tida Rød Valgallianse hadde til å få ut sin politikk på, gjorde det ikke mulig å endre på dette. For det tredje ga parlamentariske illusjoner seg også uttrykk i at mange revolusjonært innstilte, som ellers støtter AKP(m-l) i mange saker, stemte taktisk på SV.

VALGKAMPEN VAR BRA

3) Men til tross for stemmeresultatet, vil sentralkomiteen slå fast at valgarbeidet og valgkampen først og fremst har gitt en rekke positive resultater for partiet.

AKP(m-l)s konsekvente enhetspolitikk, som bl.a. inkluderte forslaget om full samling til venstre for AP, har gitt viktige resultater. Alle forsøk på å splitte nødvendig samarbeid om viktige klassekampsaker fra enkelte kretser i SV, har fått mindre innflytelse. Samarbeidet i momsaksjonen i høst er et eksempel på dette.

Gjennom valgkampen fikk vi ut en omfattende skriftlig agitasjon og propaganda, samt fikk gjort vår politikk kjent i masseomfang i radio og fjernsyn. På dette viset har det blitt lagt et godt grunnlag for økt oppslutning om en skikkelig arbeiderpolitikk i tida framover.

Opprettelsen av og arbeidet med Rød Valgallianse har knytta mange nye kontakter og mange bra kamerater til partiet. Ved å velge å stille til valg i en allianse med uavhengige sosialister, ble det oppnådd en bra bredde blant kandidatene på listene, som ikke ville vært mulig om det hadde blitt stilt reine partilister.

Rød Valgallianse sto for en uforsonlig kamp mot høyresosialdemokratiet. Dette

har lagt grunnlaget for en økt årvåkenhet blant progressive overfor SV-ledelsens vakling overfor AP. Vår agitasjon mot høyresosialdemokratiet har utvilsomt også bidratt til den allmenne venstre-tendensen vi opplevde i valget.

Valgarbeidet og valgkampen har bidratt til å legge grunnlaget for kommunistisk organisering på mange plasser der det ikke har vært kommunistisk virksomhet tidligere.

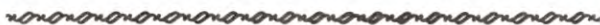
I valgkampen var Rød Valgallianse det eneste alternativet som spredde en omfattende propaganda mot parlamentariske illusjoner. En del av RVs politiske fundament var å slå fast at sosialismen ikke kan innføres ved stortingsvalg og parlamentariske midler. I mange sammenhenger, bl.a. i fjernsyn og radio, nytta partiet anledningen til å redegjøre for kommunistenes syn på revolusjon og proletariats diktatur.

TAKTIKKEN I VALGKAMPEN

4) Landsmøtet i februar vedtok at AKP(m-l) skulle delta i valget. Samtidig ga landsmøtet sentralkomiteen i mandat å forhandle om valgsamarbeid med »andre partier, grupper og enkeltpersoner» på det grunnlag at samarbeidet »retter seg mot norsk monopolkapital og utenlandsk imperialisme og at det virkelig er i det arbeidende folkets interesse».

Landsmøtet la med dette opp en korrekt linje for valgarbeidet og valgkampen. Opprettelsen av Rød Valgallianse, da muligheten for en breiere enhet var sabotert av ledende kretser i SV, var helt i tråd med landsmøtets intensjon.

Sentralkomiteen utforma som ei hovedlinje for valgkampen at RV burde konsentrere kreftene om å føre ut

agitasjon rundt en rekke viktige og aktuelle klassekampsaker. Særlig ble det lagt vekt på den økonomiske politikken. Dernest skulle valgkampen rette agitasjon og propaganda inn mot parlamentariske illusjoner. For partiets vedkommende ble det også en viktig oppgave å propagandere for revolusjon og sosialisme.

For enkelte hold ble det under og etter valgkampen reist kritikk mot denne linja. Det het blant annet at AKP(m-l) burde gått inn for en »revolusjonær« valgkamp, der hovedsakene skulle være propaganda for væpna revolusjon og proletariats diktatur.

SK mener at et slikt syn uttrykker ei feilaktig linje. Det fins ingen dogmer og oppleste linjer for hvordan en kommunistisk valgtaktikk skal utformes. Hovedlinja for årets stortingsvalg måtte ta utgangspunkt i hovedspørsmålet for massene på det aktuelle tidspunkt, og en utforming av ei kommunistisk linje i samband med dette. De viktigste spørsmålene var utvilsomt å splitte folk fra AP og den stadig vanskeligere økonomiske situasjonen for arbeiderklassen og det arbeidende folket.

Videre sto det for kommunistene, som de mest konsekvente anti-imperialistene, å agitere mot imperialismen. Dessuten måtte det bli en viktig oppgave å agitere mot parlamentariske illusjoner på en konkret måte, og utfra å ta hensyn til massenes nivå. Den linja som lå til grunn for valgkampen tok utgangspunkt i disse sakene.

Ideen om at vi burde trukket oss »til fordel for SV«, har også vært oppe. Særlig har enkelte SF-funksjonærer gitt uttrykk for den i offentlig polemikk. Utfra de oppgavene som måtte ivaretas i valgkampen, var det ingen alternativ som »overflødiggjorde« det eneste revolusjonære alternativet som stilte, nemlig kom-

munistene i allianse med uavhengige sosialister. For det første var det viktig og nødvendig at RV framsto med en konsekvent enhetspolitikk retta mot dem som vil erstatte enhet på klassekampens grunn, med et venstre-socialdemokratisk »fellesparti«. For det andre viste det seg svært så viktig at det framsto et alternativ til SVs uklare og vinglete holdning til AP. For det tredje var det bare RV som var i stand til å ta opp kampen mot parlamentariske illusjoner, og dermed støtte opp om den revolusjonære retningen i arbeiderklassen. For det fjerde trengtes RV fordi den sto for en konsekvent arbeiderpolitikk. Sentralkomiteen er derfor av den oppfatning at det var både riktig og nødvendig for partiet å stille i valget, og at trekking av lister ville vært til skade både for valgkampen og den revolusjonære bevegelsen.

På bakgrunn av landsmøtets linje for valget, de resultater som ble nådd ved dannelsen av RV og opplegget for valgkampen, vil SK slå fast at partiets linje for valgarbeidet og valgkampen i all hovedsak har vært korrekt.

FEIL I VALGARBEIDET

5) Men det ble også gjort feil i valgarbeidet. En viktig feil i valgkampen er at vi ikke greide å møte tendensen blant mange progressive, og til og med revolusjonært innstilte, til å stemme »taktisk« på SV, på en tilstrekkelig kraftfull måte. Vår linje overfor SV i valgkampen, med å konsentrere polemikk om det vi var uenige om, og først og fremst slå mot AP og høyrekreftene, var korrekt. Men bak ideen om å stemme SV pga. større mandatmuligheter framfor et revolusjonært alternativ ligger mye parlamentariske illusjoner, som ikke ble tatt opp og kjempa mot på en bra nok måte.

En annen feil ved valgkampen ligger i

underprioritering av den personlige agitasjonen. Det var riktig å satse kreftene på å få ut en omfattende skriftlig masseagitasjon, men det var en feil å dermed sette tilside en aktiv og organisert muntlig agitasjon.

Mange partiavdelinger utførte et bra og sjølstendig arbeid med valget: satte i gang lokale initiativ, mobiliserte medlemmene, knytta til seg uavhengige osv. Men det var også tilfeller av dårlig lokal ledelse: svak planlegging, liten politisk mobilisering av medlemmene.

II. OM TAKTIKKEN OVERFOR SOSIALISTISK VALGFORBUND

Både valget og utviklinga i klassekampen i høst viser at den revolusjonære retningen i arbeiderbevegelsen har styrka seg.

Styrkeforholdet på venstresida i arbeiderbevegelsen har vist seg på ingen måte å være identisk med stemmeresultatet fra stortingsvalget. AKP(m-l)s organisatoriske styrke og innflytelse i den progressive bevegelsen er relativt større i forholdet til SV, enn forholdene mellom stemmeresultatene ga uttrykk for. Dette innrømmes også av ledende SV-talsmenn. Vår rolle og evne til å handle i slike saker som Midt-Østen-krigen, Chile-kuppet, momsaksjonen osv. uttrykker dette.

I alle disse sakene har SV vist politisk vakling. I tillegg har de vist seg svært dårlige til å mobilisere noe grunnplan til å markere SV utafor stortinget. Dette henger bl.a. sammen med at SV står organisatorisk svakt, og preges av viktige indre motsigelser.

HVOR GÅR SV?

Det er helt på det rene at SV vil utvikle seg til et parti. Den stemninga som er skapt om raskest mulig «samle kreftene i

ett parti», kan ikke vendes uten at det oppstår store taktiske problemer. Mange faktorer driver utviklinga i denne retningen.

Velgerne har stemt på SV, og ikke på tre forskjellige partier. Å festne SV som et enhetlig og »troverdig» parti, ikke minst foran neste kommunevalg, presser utviklinga i retning hurtigst mulig samling.

Videre foregår det en god del sammen-smeltning på grunnplanet som trekker i samme retning.

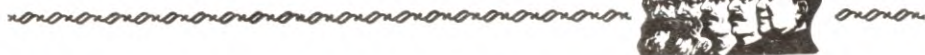
Etableringa av stortingsgruppa, og det voksende byråkratiet med administrasjon og sekretærer rundt denne, bidrar også til å framskynde samlingsprosessen. I samme retning trekker opprettelsen av et felles faglig utvalg.

Men SV er prega av mange motstridende tendenser, som på kort sikt kan bety forsinkelser for samlingsprosessen, og på lang sikt inneholder kimene til at SV kan sprenges.

SV er prega av en velorganisert og godt konsolidert høyrefløy. Dens tyngdepunkt er stortingsgruppa, og omfattes av hoveddelen av SF, NKP og AIK-ledelsen. Disse uttrykker en venstresosialdemokratisk tendens.

Det eksisterer videre et relativt stort sentrum, som ikke har noe mot et venstresosialdemokratisk enhetsparti, men som oppriktig ønsker enhet til venstre i mange saker. Karakteristisk for sentrum er at det vakler mellom ønske om enhet i klassekampen og partisjævnisme.

Det finnes også en klar venstretendens, som er sterkt for samarbeid til venstre på klassekampsaker. Den nærer stor frykt for ei markert høyreutvikling, og den inneholder mange elementer med sympati for revolusjonære standpunkter. Karakteristisk for denne venstretendensen er at

den ikke er organisert.

SV inneholder også et falskt venstre, som hevder å stå for marxismen og »revolusjonære» synspunkter. I realiteten dekker disse over klare hel- og halvtrotskistiske tendenser. I forholdet til AKP (m-l) er disse ofte dem som går mest frenetisk mot samarbeid.

Ideologisk vil SV høyst sannsynlig stille seg på ei reformistisk plattform, med en liberal og »åpen» holdning til marxismen.

En viktig motsigelse innafor SV, er motsigelsen mellom venstresosialdemokratiet og de Moskva-tro revisjonistene. Disse ønsker å beholde SV sålenge som mulig i sin nåværende form, for å vinne tid til å få igjennom mest mulig av sine moderne revisjonistiske kjepphester. NKPs landsmøte ble en taktisk seier for denne tendensen.

Både en analyse av SVs politikk, og de forskjellige tendensene innafor SV viser at de to viktigste motsigelsene i SV er knytta til følgende spørsmål:

- a. Forholdet til høyresosialdemokratiet.
- b. Forholdet til sosialimperialismen.

Sentralkomiteen ser den første av disse to motsigelsene som hovedmotsigelsen i SV på det nåværende tidspunkt.

Flere forhold viser dette. I valgkampen viste SV-ledelsen en vaklende og opportunistisk holdning til høyresosialdemokratiet ved å gi nærmest prinsipiell støtte til en AP-regjering. Omkvedet var stadig at en måtte »støtte en regjering utgått av arbeiderbevegelsen». Enkelte SV-ledere gikk så langt som å snakke om et »sosialistisk flertall på stortinget» ved å henvise til APs og SVs mandater.

I samband med Chile-kuppet i høst avsto SV-ledelsen å samarbeide med AKP (m-l) i Oslo om en felles protestdemonstrasjon, og gikk inn i et samarbeid med

høyresosialdemokratiet om et møte, som i tillegg fikk langt dårligere oppslutning. Disse, og mange andre saker, har utvilsomt skjerpet motsigelsene i SV. Mange bra krefter i SV nærer frykt for den høyreutvikling et knefall for høyresosialdemokratiet vil bety.

PARTIETS TAKTIKK OVERFOR SV

SV uttrykker en tendens og en type motsigelser i arbeiderklassen og kommunistene vil stå overfor i mange år framover. Vår strategiske oppgave er å bekjempe både høyresosialdemokratiet og den tendensen SV står for og redusere dem til mindretallretninger i arbeiderbevegelsen. Enhver taktikk må underordnes dette strategiske perspektivet.

Her må det imidlertid pekes på at AP-ledelsen som er nært knytta til imperialismen og monopolkapitalen, og SV ikke kan vurderes på samme måte. SV inntar bl.a. mange progressive enkeltstandpunkter, noe som gjør at vi søker samarbeid med dem i klassekampen. Vår taktikk overfor SV må sjølsagt ses ut ifra dette. Generelt må vi derfor slåss for å beholde SV i størst mulig grad som en progressiv faktor på flest mulige områder i klassekampen. Kommunistene vil derfor støtte og samarbeide med det som er bra ved SV, og bekjempe det som er feilaktig. Vårt prinsipp for taktikken overfor SV, må derfor bygge på både enhet og kamp.

Utfra dette og analysen av motsigelsene i SV, må partiet legge opp en taktikk som følger:

- a. Utbygge og styrke AKP(m-l) på alle plan. Utbygge det organisatorisk, styrke den kommunistiske pressa, styrke arbeidet i fagbevegelsen og partiets rotter på arbeidsplassene.
- b. Styrke diskusjonene om hvorfor arbeiderklassen trenger et kommunistisk

- parti, og den teoretiske diskusjonen om reformismen og revisjonismen.
- c. Styrke kampen for en konsekvent enhetspolitikk på viktige klassekamp-saker. Komme med mange initiativ og tiltakt overfor SV sentralt og lokalt for å utvikle enhetsarbeidet i fagforeninger, kampen mot momsen, anti-imperialistiske enhetsfronter, kvinnebevegelsen osv. Avsløre alle forsøk fra høyrekreftene i SV på å erstatte nødvendig og riktig enhetspolitikk med partisjåvinisme. Vi må utvikle et best mulig forhold til de kreftene i SV som vil en konsekvent enhetspolitikk.
- d. Kritisere og avsløre SV-ledelsens feil og vakling i tilknytning til arbeiderklassens kamp for dagskrava, for å få dem til å innta mest mulig progressive standpunkter. Vi vil i størst mulig grad forene oss med alle de bra krefter i SV som ønsker å stå skulder til skulder med kommunistene i kamp for arbeiderklassens interesser.
- e. Rette omfattende propaganda, agitasjon og diskusjon inn mot SV-ledelsens vakling overfor høyresosialdemokratiet.
- f. Systematisk kritisere alle former for sosialimperialistiske standpunkter, støtte og søke enhet med de kreftene i SV som avviser de nye tsarene i Kreml. Særlig viktig er det på konkret vis å ta opp sånne saker som Sovjets rolle i Midt-Østen, Sovjets rolle i ulike land og områder av verden, sosialimperialismen og fiskerigrense-spørsmålet osv.
- Den aller viktigste saka, hva angår taktikken overfor SV, er som nevnt forholdet til høyresosialdemokratiet, ettersom dette er den saka som kraftigst deler SV i dag.
- I hele vår taktikk og vårt forhold til SV, må vi stå for en saklig kritikk, og konsekvent benytte metoden med kameratslig diskusjon og overbevisning. Vi må som Dimitrov sier »tålmodig, skritt for skritt, lette massenes overgang til kommunismen».

Vend oppmerksomheten

mot arbeidsplassene og fagbevegelsen

GODE ERFARINGER MED REKRUTTERINGSARBEIDET

Rekrutteringa til bevegelsen har vært sterk det siste året. Vi vil her forsøke å beskrive noen av de momentene vi mener har ført til den gode rekrutteringa i vår partiavdeling.

Arbeidsplassen vår er en av de største i Oslo. Mange forskjellige yrker er representert, men innslaget av funksjonærer av alle kategorier er særlig stort. Det har vært stor ekspansjon innen

bedriften, og arbeidsstokken er jevnt over ganske ung. Av forskjellige årsaker regner vi med et stort radikalt potensial, så forholdene ligger godt til rette for rekruttering.

- Rekrutteringa starta rundt et par ml'ere som hadde jobba her lenge, som kjente forholda godt, og som folk hadde tillit til. Vi rekrutterte folk på vårt eget produksjonspunkt, og trakk dem først til

oss ved personlig kontakt. Det ble vurdert som riktig først å få en livskraftig kjerne, framfor å gape for høyt og drive tungt arbeid blant folk vi ikke hadde noen naturlig kontakt med. Ut fra de få enkelt-ml'erne har vi etter hvert dannet små kjerner, og så spredd oss over et stadig større geografisk område på bedriften. I dag har vi egen partiavdeling, og vi har kommet så langt at vi har begynt et målbevisst arbeid med å få kontaktpunkter på alle arbeidsområdene – vi er i ferd med å »tette hullene«. I dette arbeidet er de breie frontene viktige, ved at vi systematisk kan utvikle kontakter vi får særlig gjennom fagforeninga og Kvinnefronten. I fagforeninga har vi en del folk i styrer og utvalg. Vi har oppretta et ganske tillitsfullt samarbeid med SV-erne, og har stor tillit blant medlemmene. I Kvinnefronten har ml'ere og våre nærmeste venner vært ledende, og den fungerer nå med medlemsmøter og forskjellige temagrupper.

IKKE-SEKTERISK STIL

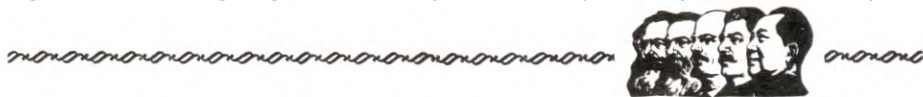
Grunnlaget fra starten var at de som allerede var medlemmer, var ei godt sammensveiset gruppe. Det har hatt betydning ved at vi til dels har fungert som et sosialt tilbud til progressive. Vi har hatt en ikke-sekterisk stil i arbeidet – også under de periodene hvor andre deler av bevegelsen har hatt vansker med masselinja (bedriftsavisja, f.eks.) Vi har alltid vært villige til å ta kritikk fra massene alvorlig. De kommer til oss når de synes det har vært gærne utkjør i

frontene, og når de synes enkelte ml'ere gjør »rare ting«. De har tillit til at vi kan klare å løse motsigelsene. Laget har dermed helt fra starten hatt et voksende oppland av nære venner organisatorisk knytta til seg. Den første tida i PA-lag, seinere i støttelag. Mange ser på støttelaget som en mellomstasjon mellom grunnsirkel og organisering, og det fungerer oftest også slik. De fleste organiserer seg etter ei stund i støttelaget, – etter politiske diskusjoner, avklaring på motsigelser og modning i forhold til politikken.

Vi har sett det som viktig at folk som nærmer seg oss ikke taper interessen og ikke driver mot SF-erne, som finnes i rikt antall på bedriften. Derfor legger vi stor vekt på å sette i gang grunnsirkler raskt. Vi har stadig 3–4 sirkler gående, alltid med to ledere fra laget – en erfaren og en mindre erfaren. Til sirkelen har vi en ide som vi ikke systematisk har satt ut i praksis ennå, men som andre kanskje kan benytte seg av. Vi planlegger å lage et sirkelbrev som skal gå konkret på vår egen arbeidsplass, og som kan fungere både som hjelp til og på grunnlag av den lokale klasseanalysen.

Til tross for den sterke rekrutteringa vi har hatt, som har ført til at partiavdelinga (tidligere laget) har hatt ei overvekt av kandidat-medlemmer, mener vi at vi ikke har hatt noen nivåsenkning politisk eller praktisk i forhold til resten av bevegelsen. Nivået i partiavdelinga er svært jevnt. De nyrekruttede stiller derimot ofte for store krav til seg sjøl, særlig med hensyn til teoretiske kunnskaper. Samtidig viser de i praksis sitt klassestandpunkt ved ivrig å ta på seg oppgaver i massekampen.

Funksjonær i Oslo

SKAL VI HA FUNKSJONÆRER ELLER SOSIALISME I LO?

Flere av de som har diskutert sosialisme i LOs formålsparagraf her i TF har tatt opp spørsmålet om funksjonærforbundene og funksjonærarbeidsplassene spesielt. Og det er det god grunn til, for funksjonærene er i dag jamt over mindre klassebevisste og har mindre kamperfaring fra fagbevegelsen enn industriarbeidere.

I laget vårt, på en funksjonærarbeidsplass, har vi diskutert dette spørsmålet en del, men er ikke helt enige.

Hovedproblemet de fleste funksjonærarbeidsplasser nå er rett og slett å få folk til å organisere seg. Å få funksjonærene til å føle og vise solidaritet med de andre på jobben og andre lønnstakere, i stedet for å klatre og oppnå fordeler for seg sjøl, som systemet og ideologien oppfordrer til. Min erfaring er at det som teller i denne kampen for organisering er rett og slett om fagforeninga eller forbundet tar opp deres kampsaker. Gjør de det, vil heller ikke funksjonærene spørre om ledelsen er sosialister eller noe annet, og organisere seg i LO.

Det er viktig at en sosialismeparagraf ikke blir utforma slik at den hindrer andre enn de som sjøl vil definere seg som sosialister fra å være medlemmer. Men se på LOs formålsparagraf fra 1938! Den

gjør da ikke det? Den sier at »LO i samarbeid med den politiske arbeiderbevegelse skal virke for sosialisering av produksjonen og omsetningen». Dette kan også mange som vil stemme Senterpartiet, Venstre osv. si seg enige i.

Men, skal vi gå inn for sosialisme i LOs formålsparagrafer må vi innse at for mange funksjonærer vil et slikt forslag, ført fram av industriarbeidere på en LO-kongress nå, kunne føles som et politisk overgrep i likhet med det LO-ledelsen har drevet med i andre saker. Og dette legger et stort ansvar på oss som er kommunister i funksjonærforbund og på funksjonærarbeidsplasser for å ta opp denne diskusjonen nå. Fordi funksjonærene jamt over er mindre klassebevisste enn industriarbeidere, er det større grobunn for ideer om at fagbevegelsen må bli »upolitisk». Slike ideer er ganske utbredt på funksjonærarbeidsplasser i dag, og den eneste måten vi kan bekjempe dem på er i sak etter sak å påvise at funksjonærene har felles interesser med andre arbeidstakere. I denne kampen kan vi også bruke diskusjonen om sosialismen i LOs formålsparagraf, og ta opp spørsmålet om funksjonærenes klassetilhørighet direkte. Og da tror jeg vi vil få se at det er plass for både funksjonærer og sosialisme i LO!

Liv, funksjonær i staten

ORGANISASJONSTVANG

For det første vil jeg slå fast at spørsmålet om hvordan kommunister stiller seg til at organiserte arbeidere tvinger uorganiserte til å organisere seg, er av taktisk natur. Det vil si at spørsmålet må avgjøres ut fra hvordan forholdene er på stedet, men også ut fra hvordan den allmenne situasjonen i klassekampen er.

kjører hardt mot de uorganiserte istedenfor kapitalen. Han vet også at dette får den konsekvensen at alle de små pampelakeiene rundt omkring i lokalmiljøene kjører fram mot de uorganiserte for å skaffe den reaksjonære LO-ledelsen et alibi for å rane penger fra alle lønnstakere i stedet for å ta dem fra

Fra streiken på Elektrisk Buerau.

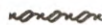
For det andre vil jeg hevde at motsigelsen mellom organiserte og uorganiserte i hovedsaka er en motsigelse innen folket, som ikke løses ved tvang, men ved overtalelse. Og ved at vi fjerner de uorganisertes borgerlige tankegods ved å vise dem at fagbevegelsen kan gjøres til en kamporganisasjon.

Av dette mener jeg at Roy bare har tatt hensyn til situasjonen på stedet, og glemt den allmenne situasjonen og at det er snakk om motsigelser innen folket.

Han ser sjøl faren ved at LO fra toppen

monopolene. Kamerat Roy mener at det ikke er dette som teller for oss når vi skal behandle dette taktiske spørsmålet rundt omkring i fagbevegelsens grunnorganisasjoner.

Jeg kan også i dag være med på å tvinge folk til å organisere seg i enkelte særegne tilfeller. Men særlig i dagens situasjon, når vi vet at dette vil komme opp som et reaksjonært allment krav ved tarifforhandlingene, må det være en viktig sak for oss å propagere at motsigelsen mellom organiserte og uorganiserte er en

motsigelse innen folket. Videre er det viktig å slå fast at faren for en fascistisk organisering av arbeidslivet kommer ett skritt nærmere dersom dette forslaget går gjennom.

Til slutt: Roy snakker hele tida om

hvilken linje vi skal støtte i denne saka. For meg er det ikke bare aktuelt alltid hvilken linje AKP-medlemmer skal henge seg på, men derimot vilken linje de skal gå i spissen for å propagere.

Hilsen bygningsarbeider

PENDLERSPØRSMÅLET

— OGSÅ FAGLIG POLITIKK!

Det er helt opplagt at AKP(m-l) har tatt altfor lett på pendlerspørsmålet. Denne artikkelen kan kanskje gjøre dette mer aktuelt i hostens debatter.

OMFANGET AV PENDLING

Så tidlig som i 1968 jobbet hele 248 000 mennesker, eller hver 5 lønnstaker utafor sin bostedskommune. Av disse krysset 190 000 ei fylkesgrense for å komme til og fra arbeidet. 2/3 av pendlerne reiste til pressområdene (Oslo 84 000, Sarpsborg 15 000, Drammen 9 000, Skien/Porsgrunn 7 000, Kristiansand 3 500, Stavanger/Sandnes 7 000, Bergensregionen 29 000, Trondheimsregionen 8 000). Ser vi på pendlingen til Oslo kommune økte den fra 10 000 (7%) i 1930, 30 000 (14%) i 1950, 40 000 (18%) i 1960 og til hele 73 000 (25%) i 1970. Over 7-dobling på 40 år. Disse tallene sier ikke alt. Blant annet regnes folk som reiser lang vei innafør f.eks. Oslo kommune ikke som pendlere. Tallene sier også lite om byrdene pendlinga betyr for pendlerne, for familien, for bygda osv. I det hele tatt er det nokså vanskelig å

finne skikkelig stoff om problemet. Likevel er det jeg har sagt et lite utgangspunkt.

PROBLEMENE FOR PENDLERNE

Ca. 180 000 mennesker her i landet brukte i 1968 over 1 1/2 time på arbeidsreiser hver eneste dag. For de som rammes hardest, kan dette bety å starte opp før klokka fire om morgenen, ta bussen og toget. Klokka sju om kvelden er de tilbake, til middag og søvn for å klare neste dag. Det er på tide å gjenreise 8-timersdagen for store deler av den norske arbeiderklasse!

Mange bruker bortimot ei dagslønn i uka på reisa. Dvs. jobber gratis en dag for å få jobb. Fordi de fleste har høyere lønn enn de ville fått på hjemstedet blir også skatten til kommunen høy. Dessuten blir en pendler ofte diskriminert dersom han søker jobb der han bor — han har jo så bra jobb fra før.

En undersøkelse foretatt ved Universitetets psykiatriske klinikk viser at pendlerne rundt Oslo har en større tendens enn ikke-pendlerne til å bli lagt

inn på sjukehus for psykiske lidelser. Og denne tendensen bare øker. Årsakene er klare: Lange og harde reiser, mindre tid til å delta i det sosiale liv på hjemstedet. Familielivet lider også under dette. Det oppstår lett konflikter som det er vanskelig å løse. Ukependleren har i tillegg et hardt brakkeliv med alkoholproblemer og »fristelser». Pendleren klarer ikke skikkelig sine oppgaver i familien eller i bygda, og i byene bare selger han seg sjøl. Barna kan av og til vokse opp uten å kjenne faren.

Pendlernes ektefeller, oftest kvinnene, har også store problemer med isolasjon, nervøsitet, alkoholisme osv. — og hun må stå for oppdragelsen av barna så å si uten hjelp.

I tillegg til dette legges forholda dårlig til rette:

—ingen daginsitusjoner om begge vil ta arbeid,

— dårlige togsett med trekk og harde seter, togene må stadig vente på kryssende ekspress tog,

— offentlige kontorer, butikker og annen service er ofte helt utelukket for pendleren.

Det burde gå klart fram at problemet er stort og viktig. Likevel:

HVOR VIKTIG ER SAKEN?

Omfanget av pendlinga er stort, et klart flertall er industriarbeidere og kontorfolk som rammes hardere enn andre deler av arbeiderklassen pga. dette. Spørsmålet er viktig både for kvinner, barn og ungdom, og bønder som fiskere. Det utgjør en viktig del av avfolknings/pressområde-problemene. Det er en viktig årsak til bolignød og høye boligpriser. Men kanskje først og fremst: Det viser hvor dårlig kapitalismen duger når det gjelder arbeidsfolks interesser. Det stiller mot-

setningen mellom profittinteresser og folkets interesser helt skarpt og klart: Bare sosialismen kan løse problemet. Nevnes må også to andre ting — pendlerne har vist en større kampvilje enn de fleste bygdegrupper.

VENSTRESIDA HAR GJORT LITE TIL NÅ

SF har stått i spissen for dannelsen av en del bortearbeiderforeninger — og det skal de ha all ære for. Men siden har lite skjedd og lite er gjort. De har ganske enkelt ingen skikkelig politikk på spørsmålet. I stor grad har de derfor i stedet brukt dette til å rose seg sjøl.

NKP har ikke utmerket seg. Men samlet har SV stått for vel mye parlamentarisme: »Våre representanter skal nok ta opp saken og se hva vi kan gjøre».

Populister glemmer fullstendig pendlerne i sin bygderomantikk, i alle fall etter hva jeg har sett. Og AKP(m-l), hva har de gjort? — Ingen grunn til sjølros nei! I partiboka står det omtrent ikke et ord om dette, enda mindre stilles det krav eller foreslås noen linje for å løse problemet. En del bra ting fra programmet er blitt borte underveis! Bl.a. »arbeidsplasser der folk vil bo»! Ikke desto mindre var dette et hovedpoeng for RV i flere fylker, noe som viser hvor viktig spørsmålet er.

ORGANISERING AV PENDLERE I PARTIET

— er et spesielt, men viktig problem. Innstillingen en pendler møter er at han skal organiseres i Oslo, Bergen eller liknende. Jeg betviler ikke at hovedlinja er og bør være organisering på arbeidsplassene. Men i dette tilfelle står prinsippet i veien for massekampen. Pendlernes viktigste miljø er bygda og pendlerkameratene. Og f.eks. på Øst-

landet trengs en pendler som er ml'er mye mer ute i bygdene enn i Oslo. Må ikke det være avgjørende? Vi kan dessuten ikke prate om et parti for vanlige folk og samtidig kreve at ml'ere som er dagpendlere skal delta på møter opptil flere ganger i uka. For mitt vedkommende vil det ofte medføre vel 6 timers søvn før neste dag. – Likevel, hvilken funksjon skal en pendler ha på jobben, i fagforeninga, i storlaget i området osv?

NOEN PUNKTER OM EN PENDLERPOLITIKK

En del krav peker seg ut:

- arbeidsplasser der folk vil bo,
- kompensasjon for reisetid, reiseutgifter og eventuelle hybelutgifter (f.eks. ved skattefradrag? kortere arbeidstid?)
- skikkelig offentlige kommunikasjonsmidler,
- flere daginstitusjoner,
- bedre lokal service for bortearbeidende,
- kraftige prisreduksjoner på reisene,
- full opplysning om bortearbeidernes skattefradragssretter,
- nei til nedlegging av jernbanestasjoner og banestrekninger,
- etableringsstopp i tettstedene,
- full opplysning om bortearbeidernes kår,

– skikkelig bomuligheter for bygg/anleggsarbeiderne,

– statlig støtte til opprettholdelse av bedrifter der det trengs.

Dette er imidlertid ikke det helt store problemet. Problemet er organiseringa av kampen. En del spørsmål peker seg ut:

– Hva slags kampmidler kan brukes? Mange bortearbeiderforeninger har rast sammen fordi de ikke kan presse på for sine krav.

– Hva må forholdet være mellom fagforeningene og bortearbeidere og deres foreninger? Gjensidig støtte og samarbeid? Eller trengs bare den ene?

– Som nevnt: partiorganisering av pendlerne og disses oppgaver.

– Hvilken politikk må være ledende for arbeidet i bortearbeiderforeninger?

– Sentral koordinering og samarbeid mellom disse?

– Trafikkaksjonen – »Togavisa» – Bygdefront? Hva med dem?

Det er klart at dette må gjøres til viktige temaer i hostens faglige debatter, og det er også klart at KK må ta spørsmålet opp i sin fulle bredde – en del vitenskapelige folk bør også se sine oppgaver her! Hva med et bra pendlerhefte fra AKP(m-l)?

Jeg stiller spørsmålene, og er villig til å diskutere svarene, men helst ikke alene.

Hilsen dagpendler

RØDE FANE OG SIKKERHETEN

»Dersom alle medlemmer tegner abonnement på Røde Fane, vil partiets teoretiske tidsskrift være økonomisk sikra», skriver en kamerat i AU i siste nummer av TF. Dersom AU-kameratens tankegang ble fulgt opp ville jo partiet med mye større sikkerhet kunne rulles opp! Så uhorvelig mange RF-abonnenter dukker det tross alt ikke opp i løpet av noen måneder. aha

Svar:

Jeg sier meg uforbeholdent enig i kritikken. I denne saka er det heller ikke min fortjeneste at medlemmene jamt over har ignorert denne oppfordringa til å tegne enkelt-abonnementer.

For øvrig står oppfordringa om å støtte Røde Fanes vervingskampanje – ved at laga nytter seg av muligheten til å tegne gruppe-abonnementer for interesserte medlemmer. AU-medlem

Debat

HUSMORA

Diskusjonen om husmora ble såvidt begynt i TF i fjor. Utgangspunktet da var en oppsummering av en diskusjon i storlaget vårt (nr6/72.nr.7 hadde et svarinnlegg) Vi mener det er viktig at diskusjonen føres videre.

Hvem er husmora?

Husmora er fru Reksten og fru Lavtlønnsarbeider. Med andre ord: tittelen sier ingen ting om hvor mye arbeid ei husmor gjør! Som det framgår av ordet defineres ei husmor i forhold til det huset/hjemmet hun tar seg av. Ved siden av å være gratis husarbeidere og barnepleiere, er de fleste husmødre også reservearbeidere for monopolkapitalen. Her har vi holdt skipsrederfruer og andre monopolfruer utenfor. Det viser klart at vi ikke kan snakke lenge om husmødrene

uten å bli nødt til å dele dem inn i klasser. Husmødrenes klassetilhørighet bestemmes av mannens plass i produksjonen. Direkte deltakelse i produksjonen er ikke nødvendig for å ha et godt klassestandpunkt – arbeidernes husmødre har vært lojale overfor sin klasse. Det har også storborgerskapets kvinner vært – selv om de alltid er i en uløselig konflikt mellom sine klasseinteresser og sine egentlige interesser som kvinner! Det kapitalistiske samfunnet er et hindre for kvinnefrigjøringa. Her forlater jeg monopolborgerskapet, og konsentrerer meg om den »vanlige» husmora, hun som arbeider selv med hus og unger. Felles for disse er en følelse av å arbeide ganske mye uten at arbeidet verdsettes. Mange er gratis servicestasjon døgnet rundt for mann og unger, og får som takk høre at »de går jo

der hjemme allikevel». Av samfunnet blir de beskrevet som »bare husmødre». Dette skaper en god del bitterhet – og gjør sitt til at selvtilliten blir liten, samtidig som husmora forsvarer sin situasjon mot angrep utenfra.

DEN DOBBELTE UNDERTRYKKESEN

Er det et skritt i retning frigjøring at kvinner kommer ut i produksjonen i dag?

Jeg mener en slik påstand gir uttrykk for en mekanisk oppfatning av kvinnefrigjøring. Fordi forholdene ikke ligger til rette for ungene og fordi menn er kommet ganske kort når det gjelder ansvar for unger og hus, betyr utearbeid for mange kvinner beinhardt dobbeltarbeid. Så kommer problemene med ungene og den dårlige samvittigheten på toppen. Ikke alle opplever det slik. Mange foretrekker en slik situasjon framfor husmor tilværelsen. Men det er også mange som av økonomiske grunner må være i jobb og som med glede sluttet,

Dersom påstanden ovenfor er riktig var det et tilbakeskritt for kvinnene den gang kvinnene slapp fabrikkarbeid og familiene greide å leve på en lønn. Kan vi si at det som mange arbeiderfamilier opplever som en befrielse ikke var det, men en ytterligere undertrykking av kvinnene?

Et eksempel til: I EEC-tyskland blir det vanskeligere og vanskeligere for en arbeiderfamilie å greie seg på en l lønn. Betyr det da ikke øket utbytting når kvinnene tvinges ut i dårlige jobber?

Når vi påstår at økt deltakelse i yrkeslivet er ensbetydende med »mer» frigjøring av kvinnene, havner vi etter min mening i samme bås som de som hevder at avfolkning av bygdene og proletarisering av bønder og fiskere er en bra ting fordi det bringer oss nærmere revolusjonen.

HVORFOR ER HUSMØDRE HUSMØDRE?

Det er flere svar på spørsmålet. Monopolkapitalens svar er:

1. Vi kan ikke sysselsette hele befolkningen og har behov for en husmorarme av reservearbeidere.
2. Barnepass er en privatsak og en kvinnesak. Det gir lite profitt, og kan være greit å sysselsette reservene »våre» med.

Husmødrenes svar, (noen varianter):

1. Det er ikke arbeid å få.
2. Hvem skal ta seg av ungene?
3. Orker ikke to jobber, dessuten er lite igjen når dagmamman er betalt.
4. Selv kunne jeg tenke meg det, men mannen min er imot det – og det presset greier jeg ikke på toppen av dobbeltarbeidet.
5. Jeg kan ingenting. Har ingen utdannelse. Det er nok jobber, men ikke for meg.
6. Har ikke mot til å gå ut i arbeidslivet.
7. Kunne ikke tenke meg å utføre tungt, ensformig arbeid for ei luse lønn, når jeg

kan slippe. Som husmor kan jeg drive med ting jeg interesserer meg for. Arbeidsdagen er variert, og jeg har overskudd til andre aktiviteter.

HVA MÅ VÅR POLITIKK OVERFOR HUSMØDRENE VÆRE NÅ?

Masselinja overfor husmødrene er å henvende seg til dem i den situasjonen de står i nå, og støtte dem på deres egne premisser. Dette gjelder både de som vil være husmødre og forsvarer situasjonen sin med nebb og klør, og det gjelder de som kunne tenke seg noe annet, men ikke har muligheter.

gjelder de som kunne tenke seg noe annet, men ikke har muligheter.

Kvinnesakskvinner har allerede skjerpet det eksisterende motsetningsforholdet husmødre/yrkeskvinner nok ved å framstille yrkesaktivitet som alfa og omega i kvinnefrigjøringen. Mange husmødres skepsis til og redsel for f.eks. Kvinnefronten bunner i en frykt for å bli presset ut i arbeidslivet.

En måte å ikke ta husmødrene alvorlig på, er å si at det er selvfølgelig viktig å ta opp husmødrenes situasjon samtidig som en i skrift og tale utelukkende tar opp utearbeidende kvinners situasjon, og setter fram krav som skal muliggjøre yrkesdeltakelse for husmødre. Dette er selvfølgelig viktig, men det kan ikke være hele vår politikk for husmødre. Vi må si til husmødre: Du utfører massevis av gratisarbeid for samfunnet. Reis deg og forlang i det minste fritid! Barnehager er ikke luksus for hjemmearbeidende mødre. Hva gjør du når du blir sjuk? Stabler deg på beina, ja, og stiller unger i svime. Krev

at mannen din får fri med lønn – eller krev gratis husmorvikar.

Barnetrygden er latterlig liten, det er jo slik nå at jo flere unger du stiller gratis, jo dårligere råd skal du ha. Kraftig heving av satsene! (Oppdragerlønn?)

Så skal du kanskje ut i jobb. Du skal arbeide med ting som er velkjente fra husmortida. Praksis? Ingen, bare 20 år som husmor. Arbeiderkjøperen drar nytte av din erfaring som husmor, men betaler ikke for det. Her er mye å kreve!

Skjønner dere hvor jeg vil hen? – Vår politikk for husmødre må baseres på en verdsetting av husmødras arbeid. Og vi må ikke alltid spørre: Hvorfor arbeider du ikke ute? Vi må spørre: hvordan er jobben som husmor?

Husmødras daglige situasjon har sjelden vært gjenstand for rapporter og analyser. (Liv Koltzow har mye bra i »Hvem bestemmer over Bjørg og Unni?« Tidsstudier, artikler, foredrag i husmørlag. Dagmammaer er det mange av, vi vet lite om dem.)

Vi har mange husmødre i partiet. Kan dere ikke si hva dere mener om dette.

Maja

Vi har kutta ned artikkelen noe pga. plasshensyn.

TF-red.

P.S. Representantskapet i Oslo faglige samorganisasjons kvinnenemnd har protestert mot nedleggelse av kvinnenemnda. De ønsker heller å styrke kvinnenemndene, både ved å bygge ut demokratiet og styrke de økonomiske mulighetene for aktivt arbeid!

TA ET GREP OM STUDIENE!

Bevegelsen vår har utviklet seg mye og raskt. For få år siden besto den i hovedsak av helt unge mennesker, først og fremst rekruttert fra skoler og universitet. I dag har vi et parti, med medlemmer over hele landet. Et parti som får stadig dypere røtter i fagbevegelsen, et parti som har utviklet en politikk på de fleste viktige spørsmålene i samfunnet vårt. Kort sagt: AKP(m-l) vokser, kvalitativt og kvantitativt. Og det er bra, når vi ser på hvilke oppgaver vi har foran oss. Vi skal reise og lede de folkelige kampene, vi skal forene de krefter som lar seg forene bak de ulike kampkravene, og vi skal evne å sette dagskravene inn i et mer langsiktig perspektiv for folk. Og for å klare disse oppgavene, er vi nødt til å studere.

Vi trenger skikkelig forståelse for det ideologiske grunnlaget som partiet vårt bygger på, forståelse for den historiske materialismen, vi må forstå klassekampens historie, lære av fortida, studere de ulike linjene som har vokst fram fra revolusjonære bevegelser. Dessuten må vi utvikle analyseapparatet vårt, lære å anvende den dialektiske metoden. I tillegg må vi studere en masse konkrete emner som vi som partimedlemmer må ta stilling til.

Alt dette er selvsagte ting på papiret. Men hva med praksisen?

Det siste året har studiene ligget under pari i partiet vårt, til tross for den viktige politiske utviklinga vi har vært igjennom. Vi har gått i spissen for enhetsarbeid på venstresida, uten at frontpolitikken er blitt

skikkelig diskutert på grunnplanet. Mange steder har diskusjonene vært overflatiske og til dels hjelpeløse (fordi man fra sentralt hold ikke fikk tilstrekkelig hjelp) og for RVs vedkommende ble politikken diskutert i laga etter at linjene var kjørt ut sentralt.

Dette har skjedd i en vekstperiode, mange steder er hele lag nyrekruttert, helt ferske folk med minimum av studier bak seg. Hvor skulle de lete for å finne hjelp til å løse problemene?

Det er behov for en helomvending i spørsmålet om studier. Det er en nødvendig forutsetning for at den demokratiske sentralismen skal fungere. Vi kan ikke bare ha en ledende kjerne som vet mye, har lest mye og som lett kan ta stilling til politiske spørsmål som dukker opp, mens flertallet av medlemmene er usikre og uskolerte.

I mitt eget lag er valgkampen det ferskeste eksemplet. Etter valget ble det oppsummert at mange viktige saker angående RVs politikk – holdninga til SV, osv. – for mange fremdeles er uklare. Er det rart at innsatsen foran valget var skiftende? Nei, det er ikke rart.

OG HVA BØR GJØRES?

Marx–Engels-skolen er dannet, og den hilser vi med glede. Det er bare så trist at så få kan dra nytte av den, i hvert fall i første omgang. Kursene holdes i Oslo, og på de interne møtene holdes de ikke engang for medlemmene i Oslo, – de holdes for 1 eller maks 2 styrekadrer i hvert enkelt partilag. Skuffelsen var stor

da medlemmene i mitt lag fikk vite dette.

Men: vi besluttet å stole på egne krefter. Vi bruker opplegget til møtene i partiskolen og lager egen liten partiskole.

I tillegg har vi planlagt møter på særremner som Chile og Midt-Østen. Vi har laget en møteplan fram til jul, slik at alle har god tid til forberedelser og kan holde av dagene i tide.

Møtene er frivillige, de er ment som et tilbud der medlemmene velger det de mener de trenger mest.

Forberedelsene gjøres i smågrupper som da får ansvaret for det enkelte kurset. Høres ikke dette lurt ut?

Vi tror det er lurt, og vi tror det er nødvendig dersom vi skal klare å utvikle kollektivet AKP(m-l) framover. Og det er vi nødt til, dersom vi skal ha noe håp om å innfri de kravene vårt eget partiprogram stiller til oss.

Derfor, kamerater:
STYRK STUDIENE I PARTIET
STYRK DEN DEMOKRATISKE
SENTRALISMEN

Venke
partilagsform. i Oslo

FOLKERØRSLA MOT SENTRALISERING MÅ VEKSE SNØGT!

Arbeidet med å skipe ein front mot avfolking og sentralisering er godt i gang. Førebels har me arbeidsgrupper, medlemmer og støttemedlemmer. Grupper har kome i gang i ei mengd byar og bygder rundt om i landet. 6–700 personar har til no (mai) teikna seg som medlemmer i Arbeidsgruppene (AMAS), av dei vel halvparten som aktive. Kontakt nettet veks snøgt. Me har fått eit flygeblad til massespreiing, avisa »Mot straumen» og eit hefte om sentraliseringa. Me har i arbeid blant anna eit grundig studieopplegg, og me emnar på temahefte om jordbrukspolitikk, samferdsel, skulesentralisering m.m. Elles er ei mengd arbeidsoppgåver i gang eller under planlegging i gruppene.

Tanken er å etablere Folkerørsla mot sentralisering (eller kva no namnet blir) til hausten eller vinteren.

Mykje skjer på dette området. Mange bondelag og fiskarlag arbeider aktivt. Somme ungdomslag og mållag strir godt mot sentraliseringa. I Nord-Norge har Aksjon Kyst-Norge kome langt. Miljøfronten skal skipast.

Me i AMAS ser slik på dette: Me må akte oss mot organisasjonssjåvinisme. Det viktige er at noko blir gjort, ikkje at me gjør det. Difor stør me så godt me kan alt arbeidet mot sentraliseringa.

Mer, samtidig meiner me dette arbeidet med tida må samlast meir omkring ein organisasjon. Om det sprikjer i alle leier, vinn me lite fram. Om me slår som ein knyttneve, vil arbeidet lykkast. Difor oppmodar me t.d. lokale aksjonsgrupper om å ta kontakt med oss og bli medlemmer. (Misforstå meg ikkje: Eg meiner at både ungdomslag, bondelag og miljørørsla

trengst og at dei må styrkast. Men ein organisasjon må ha striden mot sentralisering som si hovudoppgåve, og dette bør AMAS kunne vekse til å makte.

FOR OSS KOMMUNISTAR ER DET VIKTIG Å STYRKJE AMAS

For det fyrste er sentraliseringa ei av dei tyngste boren for det norske folket i dag. Mange må t.d. forlate heimstaden sin og søkje usikkert arbeid på ein framand stad.

For det andre er motstanden mot sentraliseringa svært sterk hjå folk flest i bygd og by. Det er lett å organisere folk og reise dei til aktiv kamp.

For det tredje kan me i dette arbeidet vinne store sigrar, dels av di me lett får mange med oss og dels av di sakene ikkje så direkte strir mot makthavarane som t.d. lønnskampen. Dette gjev folk forståing for at det nyttar å kjempe.

For det fjerde står me kommunistar enno svært veikt i bygdemiljø. Hovudgrunnen til det er at me har arbeidd lite med bygdepolitikk. Me har difor og kome svært stutt i å utvikle ein framgangsrik bygdepolitikk. Gjennom AMAS kan me med hejlp av marxismen-leninismen og praksis i bygdearbeid også utvikle den beste politikken av alle når det gjeld dette. Då vil og bygdefolk få tiltru til oss, og me får nye medlemmer og lag i bygdene.

Dette at me må satse sterkare på arbeid i bygdene og ikkje minst i småborgarskapet (bønder, fiskarar, handelsmenn o.l.), er svært viktig for revolusjonen i Norge. Røynslene syner at om me gjev ein god dag i dette arbeidet, vil reaksjonen vera i stand til å samle store delar av småborgarskapet mot oss i ein tilkvesst klassekamp, og då går det til helvete med revolusjonen. T.d. stod Nasjonal Samling sterkt i bondemiljøet i mange Austlandsbygder i krigstida. Lapporørelsen, som dreiv rein kommunistislakting i Finland i mellomkrigstida, hadde sterke røter i småborgarskapet. Me må hindre at slikt skjer på nytt med at me snøgt styrkjer arbeidet i bondelag og fiskarlag og i AMAS.

I eit seinare nummer av TF skal eg koma attende til kva eg meiner vår sjølvstendige politikk i AMAS skal vera. Her berre nokre hovudpunkt:

1. Me må byggje ein politisk brei organisasjon, dvs. ein organisasjon som femner om alle dei som lir under sentraliseringa. (Det gjeld minst 80% av oss nordmenn.)

2. Me må byggje ein kamporganisasjon, med lokallag som strir konsekvent for sine saker gjennom aksjonar av ulike slag, og med støtte frå heile organisasjonen til slike aksjonar.

3. Me kommunistar må i dette arbeidet samtidig med at me samarbeider med andre, syne folk at einast med bruk av marxismen-leninismen og gjennom ein revolusjon kan me nå fram til ein skikkeleg distriktspolitikk i Norge.

ME MÅ BYGGJE UT AMAS SNØGT!

ML'ar i AMAS

P.S.: Adressa er: AMAS, postboks 297,
6 101 Volda.